

derude paa det store Hav. Jeg er glad ved at læse i Statistikken, at i Krigsaarene har det danske Redningsmandskab reddet over 700 Menneskeliv. Det lægger man ikke ret meget Mærke til. Et andet Tal, som jeg vil stille op ved Siden af, bliver der derimod talt meget om, nemlig at Krigsforlisene i Aarene 1914—20 har kostet op imod 700 Menneskeliv. Det er selvfølgelig trist, og det lægger man Mærke til, fordi det kaster Sorg og Nød ind i mange Hjem. Men det Arbejde, som Redningsvæsenets Mandskab har udrettet, nemlig ved at redde endnu flere Mennesker, end der er omkommet i dette Tidsrum, synes jeg be rettigger til, at der bliver taget lidt mere nænsomt paa Redningsmandskabet, end det er gjort i visse Tilfælde. Bl. a. tænker jeg her paa de Understøttelser, der er ydet til de Folk, som er kommet til Skade ved deres Arbejde. Jeg tænker ogsaa i nogen Grad paa, at de Lønninger, der ydes Redningsmandskabet, ikke staar i Forhold til det farefulde Arbejde, som de udfører. Jeg siger dette, fordi vi fra Socialdemokratiets Side paa dette Omraade som paa alle andre Omraader, hvor vi har rejst Kritik over forskellige Forhold, har ladet Gerning følge paa Ord. Jeg minder om, at Socialdemokraterne altid har stillet sig forstaaende og har villet yde et passende Vederlag for det Arbejde, som udføres. Jeg skal nævne, at der paa Understøttelseskontoen er 17 Understøttelser, som ikke andrager mere end 11 000 Kr. Det er et Beløb, som ikke svarer til den legemlige Skade, der overgaar disse Mennesker; en af de største Understøttelser — den er paa 1 000 Kr. — er kun naaet op til dette Beløb, fordi Socialdemokraterne i Folketinget netop fremdrog dette Forhold. Der kunde de andre Partier lære noget af Socialdemokraterne. Jeg har villet nævne dette, fordi jeg ikke ønsker at blive misforstaaet, naar jeg tager Fiskerne i Forsvar i Anledning af deres Anker over Administrationen og Organisationen af Redningsvæsenet.

Jeg er enig med den højtærede Minister med Hensyn til Mandskabets Dygtighed — jeg er enig med ham i, at det Arbejde, der udføres, kan staa Maal med, hvad der kan forlanges paa dette Omraade —, men det samme gælder ikke med Hensyn til Materiellet, det er ikke saa godt, som det burde være. Det bemærkes i det foreliggende Finanslovforslag, at der i Finanslovforslaget for 1923—24 var opført Udgifter til to nye Redningsbaade. De er altsaa blevet bevilget,

men det oplyses i Anmærkningerne til det foreliggende Finanslovforslag, at disse Bevillinger ikke er brugt, og der tilføjes yderligere, at man har ment det forsvarligt kun at opføre Bevillingen til den ene af disse Baade og at udskyde Bygningen af den anden til et følgende Finansaar. Jeg gør opmærksom paa, at man paa Marineministeriets Budget under de militære Afsnit forgæves vil søge en lignende Besparelse som den, der findes her under den mere civile Institution Redningsvæsenet. Jeg giver min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sundbo, Ret i, at Redningsvæsenet burde overflyttes til et civilt Ministerium, thi Redningsvæsenet har trange Kaar under Krigs- og Marineministeriet.

Disse Besparelser forekommer mig at være aldeles uforsvarlige. Jeg kan nævne, at ved en af Redningsstationerne, Hanstholm, er Baaden saa gammel som fra 1887. Sidst den var i Brug ved egentligt Redningsarbejde — jeg tænker ikke her paa de Øvelser, som foretages —, blev der reddet 14 Mand, Besætningen i Baaden er 12 Mand, der var altsaa 26 Mennesker om Bord i denne Redningsbaad, og der skete da Bræk paa Baaden, den led Skade paa Luftkasserne. Der blev sendt Indberetning til Ministeriet, men endnu har de ikke faaet nogen ny Baad. Jeg gætter paa, at en af de Baade, som har været bevilget for indeværende Finansaar, har været tiltænkt Hanstholm, men den højtærede Minister har fundet det forsvarligt at udskyde Anskaffelsen af denne Baad. Jeg synes, det er at lege med Menneskeliv.

Jeg har haft Lejlighed til ude ved Vesterhavet at tale med flere af de Mennesker, som er ansat ved Redningsvæsenet; jeg var derude, omtrent samtidig med at Ministeren var der med sine sagkyndige. Ministeren omtalte jo, at han ved Selvsyn havde gjort sig bekendt med Materiellet, og mente, at det var godt og forsvarligt. En af de Anker, der fra Redningsvæsenets Side fremføres overfor Materiellet, er, at Motorerne i de Motorbaade, der er anskaffet, er for svage til at gaa mod Strøm og Vind. Jeg vil bede den højtærede Minister ikke at tillægge den Prøve, han overværede ved Vorupør, for stor Betydning, idet den foregik paa en af de skønneste Efteraarsdage i klart, stille Vejr; der var ikke nogen Sø, neppe nok en Krusning paa Vandet, og det er ganske klart, at en Prøve med Motorbaad under saadanne Forhold ikke kan give nogen Forestilling om de Forhold, hvorunder Redningsmandskabet maa arbejde, naar der